

dele og ordne Stoffet i Fd. 1840 §§ 41 og 42 paa en noget forskjellig Maade, navnlig saaledes, at ethvert af de 2 ovennævnte forskjellige Hovedtilfælde af Bedrageri blev omhandlet i en særskilt Paragraph. I den første Paragraph vilde da blive at nævne ikke blot det i Fd. 1840 § 41 omhandlede, tilligemed et Par andre, nedenfor nærmere berørte, i det practiske Liv ikke sjældent forekommende, Tilfælde, men tillige af de i Fd. 1840 § 42 omhandlede 6 Tilfælde, det næstfölstommende, at Nogen svigagtig modtager Penge eller Gods, som en anden paa Grund af urigtig Kundskab til Omstændighederne troer sig pligtig at betale eller afgive til ham, samt det 3de og 4de Tilfælde, at Nogen fremkommer med opdigtede Fordringer eller med Fordringer, der allerede ere afgjorte, idet han svigagtig nægter den stedfundne Tilbagegivelse eller Betaling, medens den 2den Paragraph vilde komme til at omfatte de andre 3 i Fd. 1840 § 42 omtalte Tilfælde, at Nogen underlæaer Gods, der tilhører et Dødsbo osv., fragaaer Modtagelsen af, hvad der er ham betroet, eller i bedragerisk Hensigt berøver en Anden Midlerne til at gjøre en lovlig Fordring gjældende eller til at værges sig imod en ulovlig Fordring. Imod en saadan Deling kan imidlertid gjøres flere, formeentlig ikke lidet vægtige, Grindringer. For det første er det ingenlunde klart, at den Paagjældendes Forhold i alle de under den tilfugtede 2den Paragraph henhørende Tilfælde opløses sig i en svigagtig Fragaar eller Nægtelse for at tilvende sig en fortsat Besiddelse af fremmed Gods, hvilket navnlig ikke kan siges med Hensyn til det sidstnævnte, og neppe heller ubetinget med Hensyn til det førstnævnte Tilfælde. Dernæst vil en saadan Deling føre til en mindre heldig Afskillelse af nærbeflægtede Tilfælde; det Tilfælde, at Nogen berøver en Anden Midlerne til at værges sig imod en ulovlig Fordring, synes saaledes navnlig at staa i naturlig Forbindelse med Fremsettelsen af opdigtede Fordringer eller af Fordringer, der allerede ere afgjorte, ligesom det Forhold, svigagtig at nægte en stæet Betaling eller Tilbagegivelse, efter dets hele criminelle Charakter er meget nær beflægtet med at fragaae Modtagelsen af hvad der er betroet til Aaen osv.,

idet begge disse Tilfælde gaae ud paa at vælte Beviisbyrden over paa Modparten. Endelig turde det være naturligere, forsaavidt man vil gjøre Stoffet i Fd. 1840 §§ 41 og 42 til Gjenstand for 2 Paragrapher, at begrunde Afskillelsen paa det i practisk Henseende meget vigtigere Moment, om det i de enkelte Tilfælde til Begrebet om fuldbyrdet Bedrageri efter Forholdets retlige Natur findes at burde ufordres, at den tilfugtede ulovlige Fordeel er erhvervet, eller om det skal ansees for tilstrækkeligt, at den Paagjældende til dette Diemed har anvendt visse bedrageriske Midler. Det er imidlertid aabenbart, at det i de 2 i Fd. 1840 § 42 omtalte Tilfælde, der skulde henføres under den første Paragraph, nemlig at Nogen fremsætter opdigtede Fordringer i et Dødsbo osv. eller Fordringer, der allerede ere afgjorte, ikke, saaledes som Bestemmelserne besangaaende i Fd. 1840 ere affattede, forudsættes som nødvendigt, at den ulovlige Fordeel er opnaaet, og forsaavidt der kunde være Spørgsmaal om at forandre disse Bestemmelser derhen, at den fulde Bedrageristraf først skulde være anvendelig, naar den Paagjældende igjennem Fremsettelsen af den urigtige Fordring havde fravendt Andre Penge eller Gods, turde der vistnok være overveieende Betænkelse ved en saadan Forandring af den ruggjældende Regel i saa Henseende. Om man nemlig end i Almindelighed, i Eghed med hvad der gjælder, om Tyveri, maatte ansee det for rigtigt at opstille den Regel med Hensyn til Bedrageri, at det til Begrebet om Forbrydelsens Fuldbyrkelse ufordres, at den Paagjældende har tilspiet den Forurettede en Skade eller selv opnaaet en Fordeel. — et Punkt, med Hensyn til hvilket der ikke er lidet Uoverensstemmelse imellem de forskjellige fremmede Straffelove —, er det dog ganske vist, at denne Regel i flere Tilfælde af Bedrageri isølge Forholdets Bestaaffenhed maa væsentlig modificeres, naar ikke Retssikkerheden skal udsættes for stor Fare. Dette gjælder ikke blot om Fallit, men ogsaa med Hensyn til Besvigelse af Forsikringsanstalterne og svigagtig Fallit, og Spørgsmaalet er da, om det ikke er practisk rigtigere at stille Begrebet om de 2 nævnte særlige Bedrageritilfælde saaledes, at Forbrydelsen konstitueres ved den bedrage-